

árrapárrinud enne, kui nemmad ni kaugel
olleksid joudnud ja tundsid tööste kahjo.

Wanna Ædo ellas kaua veel ja nággi rõ-
muga ommad lapselapse ja sai neist surmani
armaastud ja auustud.

Küll ilma peal on mõnda nähtud,
Mis Jummal teeb, on hästi tehtud:
Kui kõik ma-ilm sind árra neab,
Küll Jummal sedda aega teab,
Mil tunnil — sõbber! ušo mind —
Ja tulleb håddast peästma sind!
Küll Surri südda wallus lõhkus
Ja Leni südda lootes ðhkus,
Siis nággi Jummal nende hådda
Ja parrandas ka warsti sedda: —
Kes Loja peale kindlasti lodab
Ja temma armust abbi ootab,
Sell' käsji ilmas hästi käib
Ja teisi ka veel aita woib. —
Kes omma tarkust, warra fidab
Ja teisel' waesust ette heidab,
Se omma uhke mele sees
Nååb wimaks waesust, silma-meess!

Ja enne, kui ta põrab veel
On ello-kord taal otsateel,
Sest Jummal on ta ello näind,
Kuis temma elland, mis ta teind,
Ja sedda mõda saab siis ka
Ta palk seál üks kord ollema!

Kentsakas pettus.

Ühhes küllalähedal kõrtsiis istusid ühhel
páwal kolm meest, üks lihhonik liinnast, üks
juut ja kõrtsmik iissi; wimane lükkaš tänna-
des neid halsjaid hõbberublasid kasti, mis lih-
honik praego letti peale wálja lugges. Lih-
honik püstiis rahhapunga jälle taško, lõppe-
tas omma wiimse kloosi öllut ja läksid kõrts-
mehhega mõllemad ukfest wálja; siin sai just
üks illus suur wassikaš wankre peale pandud
mis ta kõrtsmiko käest ostnud olli, istus wank-
re nukka peale, laksutaš piitsa ja laškiš sõita.
Juut istus wagguši letti áres funni perre-
mees ühhe kelmilise nåoga tuppa astus ja üt-